

Poština plačana
o gotovini

1932

prilog

NAŠA ZVEZDA

LETO 1932-1933

DECEMBER

LETNIK II, ŠTEV. 4

»Naša Zvezda«, dijaški kongregacijski list, 11. letnik. V šol. letu 1932/33 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo in uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček nak 16.098.

Tisk in klišei: Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 4. štev.:

Oznanjam vam veliko veselje — Molitev (pesem) — Kristus Kralj — Naše liturgično življenje — Marija v Cerkvi (pesem) — Božično hrepenenje — Odgovor — Vitez naše ljube Gospe — Sveta noč v zvoniku (igra) — Alfredova skrivnost — Kongreg. obzornik — Na potih ljubezni — Povsod Boga — Nove knjige — Slike.

Tvoj najboljši prijatelj je — dobra knjiga

Knjiga vseh knjig je sv. pismo. V njem govori s teboj tvoj božji Prijatelj. Citanje sv. pisma spada v življenje vsakega kongreganista, spada v vsako krščansko družino. Pri upravi »Naše Zvezde« dobe kongreganisti sv. pismo NZ po znižani ceni. Prvi del (Evangeliji in apostolska dela) in drugi del (Apostolski listi in razodetje) staneta skupaj ali posamezno vezana mesto 96 Din le 80 Din. Kongreganisti, poskrbite, da bo v vaši hiši sv. pismo. — Plačuje se lahko tudi na obroke.

Vsak kongreganist in vsaka kongreganistinja naj čita knjigi: Kristusov mladec in Luč z gorã. Glej oceno teh knjig na ovitku zadaj.

Konzoreij »Naše Zvezde«. Na seji vodstva DMK 25. nov. 1932 so se izvršile nekatere izpremembe v konzoreiju, ki izdaja »Našo Zvezdo«. V konzoreij so bili izvoljeni: dr. Tomaž Klinar, prof. Ivan Bogovič, dr. Jože Pogačnik, prof. Peter Kovačič, p. V. M. Vrtovec S. J., p. Alfonz Klemenčič O. Teut. in dr. Ignacij Lenček. Ker se je tudi uredništvo spremenilo, prosimo cenjene sotrudnike, naj svoje spise pošiljajo na novi naslov: Križanke, Ljubljana.

Uprava »Naše Zvezde« opozarja vse voditelje kongregacij na »Marijansko zbirko«, v kateri bodo izhajale verske igre, zborne deklaracije itd., prepotrebne stvari za kongregacijske proslave. V tej zbirki bomo izdajali tudi liturgične in ascetične knjige, ki so nujno potrebne za poglobitev verskega življenja. Kot prvi zvezek Marijanske zbirke bo izšel krasen misterij: Vitez naše ljube Gospe. Naroča se pri upravi »Naše Zvezde«.

Gg. voditelje kongregacij prosimo ponovno, da izvedete akcijo za božični dar sv. očetu in pravočasno o uspehu poročate.

Tekmovalci za novoletni radio-govor! Čas je samo do 1. januarja 1933.

Naročniki in prijatelji »Naše Zvezde«, ne pozabite nanjo, ko delite božična in novoletna darila. Z vsakim, tudi najmanjšim darom boste veliko storili za naš pokret. Iz malega raste veliko!

Kongreganisti-fotografi, pošljite dobre posnetke iz narave, s potovanja itd., da jih priobčimo v »Naši Zvezdi«.

Kongregacijski koledarček — še ni ves plačan. Zamudniki, poravnajte čimprej svoje obveznosti!

Tiskovin za kartoteko imamo še nekaj v zalogi. 100 komadov stane 18 Din. — Tudi zglasnice za kandidate se še dobe. 100 komadov 12 Din.

Kdor ne bo vsaj tekom božičnih praznikov prebral »Kristusovega mladeca« (Življenje Piera Giorgia Frassatija), bo za velik korak caostat za napredovanjem ostale slovenske katoliške mladine!

Cene za »Kristusovega mladeca« — knjiga vezana 30 Din, broširana 25 Din — se ne ustraži: obsega 230 strani v osmerki in 15 slik v bakrotisku na umetniškem papirju. Na trgu bi veljala še enkrat toliko!

Oznanjam vam veliko veselje

Beuron: Gospodovo rojstvo

Nabožni pisatelj Sauvé pripoveduje, da je nekoč prišla k njemu preprosta žena s prošnjo, naj ji svetuje, kaj naj stori, da doseže večjo popolnost. Duhovnik ji je svetoval vsakdanjo premišljevalno molitev. »Toda, oče, saj ne vem, kako bi to!« »Takole. Zdaj bodo božični prazniki. Premišlujte slamo, jasli, živino; pastirje, angele, Marijo, Jožefa in slednjič dete Jezusa.« — Čez 14 dni je spet prišla. »No, ste poskusili?« »Sem, oče, pa ne pridem nikamor naprej; še vedno sem pri slami.« Tako se tudi jaz bojim, ko bi rad z vami premišljeval božične dogodke. Kjerkoli zastavim, ne bomo mogli naprej. Zato sem se odločil, da vam bom

povedal s preprostimi besedami zgodbo Jezusovega rojstva, tako kakor jo je zapisal sv. Luka v drugem poglavju svojega evangelija.

V času, ko sta Marija in Jožef pričakovala rojstvo Gospoda Jezusa Kristusa, je prišlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet. Ves svet, pravi evangelist zato, ker je bil ves omikani svet pod oblastjo rimskega cesarja. Taka popisovanja ali ljudska štetja so bila takrat zelo pogosta. Judeja prav za prav ni bila rimska dežela, imela je svojega kralja Heroda, toda bila je v več ozirih podrejena rimskemu cesarju in mu je morala davek plačevati. Popisovanje ni imelo namena, dognati, koliko moških je godnih za vojaško službo, ampak določiti, koliko davkov bi bilo mogoče predpisati. Vršilo se je pod vrhovnim vodstvom Sulpicija Kvirinija, o katerem tudi svetna zgodovina pravi, da je bil cesarski namestnik v Siriji. In sicer je bilo to, kakor pravi sv. Luka, prvo popisovanje, katero je vodil Kvirinij. Drugo se je vršilo l. 6. ali 7. in je ljudi tako razburilo, da je prišlo do prevratov. Vršilo se je po judovski navadi tako, da se je moral vsak zglašiti v rodnem mestu, tam, kjer so hranili rodovnike. Zato je bila tiste dni vsa Judeja kakor preorana od množice popotnikov in vsa mesta so bila polna ljudi, ki so prihajali k ljudskemu štetju.

Tudi sv. Jožef je bil poslušen postavi. Šel je iz Nazareta v Galileji v tri dni oddaljeni Betlehem v Judeji, mesto, v katerem se je bil tisoč let prej rodil kralj David; zakaj Jožef je bil iz Davidove rodovine. Tega bi siromašnemu možu ne bil nihče prisodil. A prav to je bilo zanj dobro. Zakaj drugače bi bili Rimljani morda prav tako pazili nanj, kakor je 100 let pozneje cesar Domicijan Jezusove

sorodnike dal poklicati na rimski dvor, češ da hrepene po kraljevski kroni. Le njih preprosta noša in žuljave roke so jim rešile življenje.

Z Jožefom je šla tudi devica Marija. Hotela je kljub napornemu potu spremljati svojega ženina, posebno, ker je vedela, kako je napovedano po preroku Miheju: Zveličar se mora roditi v Betlehemu, ne pa v Nazaretu: Ecce, ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum Tuum.

Ko sta bila Marija in Jožef v Betlehemu, se je dopolnil čas, določen po božji previdnosti za prihod Zveličarjev na svet. Mesto je bilo polno ljudi. V hotelu, oziroma v karavanseraju, kjer je bilo veliko prenočišče za tujce in njih živino, sta zaprosila, a odslovili so ju, ker ni bilo več prostora zanju. Vprašala sta pri dalnjih sorodnikih, a ker sta bila siromašna, so ju odklonili. Sv. Janezu se je to tako hudo zdelo, da je sto let pozneje zapisal: »V svojo lastnino je prišel in njegovi ga niso sprejeli.« Pomislimo: Ko sam Sin božji prihaja na svet, nimajo ljudje zanj nikakega prostora! Blagor nam, če smo mu za božič pripravili prijetno bivališče v svojem čistem in skesanem srcu!

Jožef in Marija sta se v stiski zatekla v samotno votlino, kjer so bili pastirji napravili zasilen hlev. Tu je prišel na svet Jezus, Sin božji, Kralj vseh kraljev, Zveličar sveta. Devica Marija ga je povila v plenice, ki jih je prinesla s seboj. Rada bi ga bila položila v zibelko, a edina zibelka, ki so jo ljudje dovolili božjemu Sinu, so bile jasli, korito, iz katerega so jedle živali. Pisatelj Papini pravi: »Jezus se je rodil v hlevu. To ni ona lepa stvarca, kakor si jo ob jaslích predstavlja domišljija pobožnega samostanskega novinca; ne, to je temni, nesnažni, neprijetno dišeči hlev, kjer živali spreminjajo blagodišeče cvetke travnikov v blato in smrad. Kako pomenljivo je to. Jezus se v hlevu ni rodil slučajno! Kajti ali ni svet kakor ogromen hlev? Ali ne spreminjajo ljudje najlepših, najčistejših, najsvetejših reči po peklenski spačenosti v blato? Potem se zleknejo na grmade gnoja in imenujejo to: uživati življenje.«

Jezus se je rodil v neizrečenem uboštvu, toda imel je Mater, imel je nežno ljubezen sv. Jožefa; bil je sprejet kakor noben drug otrok.

Ker je Jezus v poznejšem življenju dejal, da je prišel evangelij oznanjat ubogim, zato je takoj po rojstvu poslal svoje angele, da so šli ubogim pastirjem oznanit, kaj se je zgodilo.

Pastirjev je bilo takrat v okolici Betlehema vse polno. Živeli so neizrečno preprosto pastirsko življenje kakor nekdanj Abel in očaki. Njih svobodno in nepokvarjeno srce je bilo zelo malo navezano na zemeljske dobröte. Nikoli se niso pogovarjali o borznih tečajih, o delnicah, o rentah. Noč so imeli razdeljeno v štiri triurne straže, da so se posamezne skupine pastirjev vrstile in po tri uro bedele pri čredah.

In glej, angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je obsvetila; vsi so se silno prestrašili. Toda angel jim je rekel: Ne bojte se, zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje, veliko radost za vas in za vse judovsko ljudstvo. Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, namreč Kristus Gospod. Toda Davidovo mesto je bilo veliko in prepolno ljudi. Treba je bilo dati pastirjem znamenje, po katerem bi mogli spoznati novorojenčka. Našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno. Betlehenskimi pastirjem so bile znane votline, kamor so se zatekale pred nevihto črede in kjer so iskali zavetja ubogi popotniki, ki niso našli druge strehe. Torej: dete, plenice, jasli. Kaj takega judovske duše niso pričakovale.

Toda angel, ki je to govoril, ni bil sam. V hipu je bila pri njem množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in prepevali nebeško simfonijo: Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so Bogu po volji. Bog in človek, ki sta bila v sporu, sta danes pomirjena v njem, ki združuje božjo in človeško naravo. Zato angeli ponujajo mir vsem ljudem brez izjeme.

Pastirji so zadivljeni poslušali čudovito pesem, polno čarobnega soglasja; na veke bi bili slušali, toda glasovi so se oddaljili, angeli so se vrnili v nebo in holm se je zavil v molčanje. Velika svetloba je izginila in prikazale so se zvezde. A zvezde niso bile več tiste ko poprej. Ves svet je bil spremenjen, bil je — kakor pravi božični martirologij — posvečen po preusmiljenem prihodu učlovečene Besede; svet je bil zdaj kakor zatopljen v svetlobo božjo; človeštvo je počivalo na božjem srcu.

Pastirji so rekli drug drugemu: Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod. In pohiteli so, prišli tja in našli Marijo, Jožefa in Dete, v jasli položeno. Po navadi orientalskih pastirjev so novorojenemu poklonili svoje pastirske darove. Govorili so z Marijo in Jožefom, nato pa so šli v Betlehem in so ljudem povedali, kar jim je bilo rečeno o tem Detetu. In vsi, ki so slišali, so se čudili temu, kar so jim povedali pastirji. Začudenje je prehajalo v navdušenje, vsaj v najožjem betlehemskega krogu. Zato Jožef in Marija nista več ostala v hlevski votlini, v Betlehemu so jima ponudili gostoljubno streho. Dete so položili v mehkejšo zibelko, kot je bila prva, in ko so prišli Modri, so ga našli v tej betlehemskega hiši.

Romanopisec Loti, mož, ki ni nič veroval in nikogar ljubil, je zapisal v Matelotu: »O Kristus tistih, ki plakajo, o Devica mirna in bela, o vidva edina, ki vlivata pogum, da živi, materi brez otrok in otrokom brez matere. O vidva, ki storita, da se solze slaje utrinjajo, blagoslovljena! In jaz — tako nadaljuje nesrečni mož — ki sem vaju izgubil za vedno, jokajoč poljubljam sled, ki so jo pustili vajini koraki v prahu, ko sta izginjala od mene.« Za vselej? Ne, Jezus boreče se duše ne zapusti. Loti je potoval v Jeruzalem prav zato, da bi našel Jezusa. In res, ni se varal. Zato je pisal svojim brezbožnim prijateljem: »Iščite ga tudi vi; poskusite... zakaj zunaj Njega ni nič!«

Jezus — vse drugo ni nič!

J. Šimenc

Molitev v sveti noči

*Za praznik božični te prosim:
dete Jezušček, daj,
da bil bi kot steklo svetel,
da bi kot demant se lesketal,
da videl bi prav v globino srca,
če v njem je božja skrivnost doma,
če zvezda božična v njem mi žari,
tista, ki je vodila kralje tri...*

Slavko J. Žabkar

Kristus Kralj

(Kenec)

Po Mariji k Jezusu! Vodi nas, Mati, k svojemu božjemu Sinu, ki naš je brat, ki naš je Kralj. Vodi nas v nove zarje Kristusovih dni, da osvojimo sebe in svet za Kristusa Kralja. Vodi nas, Mati, v sveti boj. Kdor trdi, da je mir, laže: boj se bije in mi se ga ne plašimo. Mi smo v boju in za boj rojeni: v boju bomo padli ali zmage slavili. Mi smo mladina iz viharnih dni. Vaši otroški dnevi niso bili z zlatim soncem obsijani, ob svitu ognjenih plamenov ste odprli oči. Vaši voditelji pa so preživeli svoja najboljša leta sredi strojnic, šrapnelov in granat. Glad in

revščina, stiska in bolest so bili naši bratci in sestrice, — in so še! Še traja noč in boj, hujši od prvega. A mi smo tega vajeni in se ne plašimo boja. In mi Kristusa imamo, ki je luč, ki je življenje, ki vina in olja za vse rane ima, ki z nami gre in se z nami bori, z ramo ob rami — naš Bog in naš brat. In naš Bog in naš brat ima sveto poslanstvo in trdno voljo, da si osvoji ves svet. Bog Oče tako hoče, da si ga osvoji kljub milijonom plašljivcev in povprečnežev in odpadnikov in brezbožnikov. Zakraljevati mora v nas in krog nas, vse do skrajnih meja sveta: v poganstvu Azije in Afrike, pa tudi v modernem poganstvu Evrope in Slovenije; v zasebnem in javnem življenju, na vseh področjih, v znanosti, umetnosti, literaturi; v državnem in socialnem redu, in ne nazadnje v sreču posameznikov.

Strnimo svoje vrste: z ramo ob rami s Kristusom, ki naš je Bog in Kralj in brat! Ni več časa za diletantizem, za povprečnost, čas je za apostolat vseh vrst. Danes ni dovolj biti katoličan na skrivaj, danes moramo s streh oznanjati svojo vero in utrjevati brate v njej. Zavedajmo se svoje odgovornosti in izkažimo se vredni zaupanja, ki ga stavlja Kristus in njegov namestnik v nas, kongreganiste.

Oblecimo se v oblačila Kristusovih apostolov! Naše osvajačno gibanje mora zmagoslavno prodirati skozi okna in vrata naših tovarišev. Povedali bomo in zavpili sebi in njim besedo Kristusovo: Vsako mladiko, ki ne donaša sadu, bo moj Oče odrezal in v ogenj vrgel. To pa je slava in veselje mojega Očeta, da obrodite obilo sadu, — da obrodite, da se obogatite! Zato ven iz ujetništva satanovega, ven iz ozkih starih ptičnic v svobodo in veselje, v moč in rast božjih otrok!

Osvajanje, to je naše geslo, in moč, to je znamenje nove mladine. Vsi, ki nas vidijo in poznajo, morajo čutiti naš katoliški ponos: v cerkvi, v razredu, na ulici, na domu. S svojim prepričevalnim zgledom in s svojo veselo mladostjo in s svojim mladim ponosom moramo osvajati. Kajti ponosni smo na svoje katoličanstvo in veselji smo ga, in zdi se nam nedopustljivo, da bi mogla povprečnost, lenoba, brezbriznost, zgodnja ostarelost, ohlapnost in mahedravost, nadutost in štuleštvo, krokanje in kvantanje in zapuščanje katoliških redov, — da bi to moglo biti še v modi pri nas, da bi igralo celo vodilno vlogo. Kongreganisti, pustne šeme niso več v navadi: odvržimo krinke in bodimo mi sami, z lastnim obrazom: mladina ponosna, mladina močna, mladina v službi Kristusa Kralja.

Po Mariji k Jezusu — to je naše geslo in bo vsevidlj. Po vdani, prav prisrčni pobožnosti, prav otroški ljubezni do Marije hodimo k njenemu Sinu. Ljubezen do Jezusa bodi blagoslovljeni sad te njene ljubezni. Nihče ne more mimo Marije, a najmanj kongreganist. Naši trpki možatosti bo dala in ohranjevala otroško svežost in vedrost in na ostri trn bo pripela cvet.

Kristus, gospodovavec novih dni in novih ljudi!

Medtem ko so bili vsi apostoli zbrani v dvorani, je nastal nagloma šum z neba, kakor šum silnega vetra. In Sveti Duh je napolnil vso hišo z ognjem in močjo.

Pridi, Sveti Duh, napolni srca svojih vernih: upogni prevzetne, zdrami nemarne in dvigni malodušne!

Po Mariji k Jezusu — to je naše geslo in bo vsevidlj. In enostavno zapišem besedo, ki bi morala biti z bliskom podčrtana in med gromom izgovorjena: *Kristus naš Kralj!*

V. M. Vrtovec, S. J.

Naše liturgično življenje

7. Liturgija svete maše.

(Konec)

Kakor smo rekli v začetku, je molitev občevanje z Bogom. Človek se v češčenju, zahvaljevanju, zadoščenju in v prošnjah približuje Bogu, odpira v svetem hrepenenju in izroča Bogu svoje srce in svojo dušo, Bog pa v njo polaga svoje milosti, nekaj od svojega lastnega življenja. V neizmerno večji meri pa se to godi v daritvi, ki jo je Kristus določil za svoje duhovno kraljestvo, pri sv. maši. Pri sv. maši v globokem spoštovanju pred svojim Stvarnikom in v iskreni ljubezni do svojega Očeta darujemo Bogu Kristusa-Boga-človeka, ki se je na križu daroval in se na oltarju znova daruje zato, da počasti, se mu zahvaljuje, mu zadostuje, ga prosi. Vse molitve pri sv. maši govorijo o češčenju božjem, o zahvaljevanju, o zadostovanju, vse so prepletene s prošnjami, dokler vse to pri spreminjevanju in povzdigovanju ne doseže vrhunca, ko duhovnik Kristusovo telo in kri kot daritev povzdigne k Bogu in naj bi vsi, ki so pri maši pričujoči, na duhovni način vzeli Kristusovo telo in kri v svoje roke in ju tudi kot svojo hrano, zahvalno, zadostilno in prosilno daritev darovali Bogu. In ni sv. maša samo daritev onih, ki so pri njej. Kakor je razvidno iz mašnih molitev, se daruje božji Sin v imenu vseh in za vse, ki so njegovi po vsem svetu, da, še več, vsaka sv. maša je duhovna združitev z zveličanimi v nebesih in z dušami v vicah in tako je vsaka sv. maša oni veliki trenutek, ko je okoli Kristusa združeno vse, kar je božjega na tem in onem svetu, v proslavljanju Boga, našega neomejenega Gospoda in Očeta. Je zato sv. maša višek našega češčenja božjega.

8. Naša daritev Bogu.

Naj pa bi bila sv. maša tudi ura naše največje vdanosti Bogu, ura, ko tudi mi postanemo daritev Bogu. Kristus, odkar se je v njem božji Sin učlovečil, ni sam. Kakor Kristus od vedno raste, tako se s Kristusom v vseh stoletjih in tisočletjih združujejo v duhovno enoto vsi, ki so od njega prejeli oblast, da so otroci božji, vsi se združujejo z njim v eno mistično telo. In ko se Kristus pri sv. maši daruje Bogu, povzame s seboj celo svoje mistično telo in ga povzdigne k Bogu kot daritev, povzdigne k Bogu kot daritev tudi nas. In kakor mi darujemo Kristusa, tako bi morali darovati s Kristusom tudi sebe, tako da za varstvo predamo Bogu in njegovi volji sebe in vse svoje življenje. Seveda pa mora ta daritev nas samih postati po življenju resnica, zato se mora naše življenje vedno bolj dvigati iz tega, kar ni božje, kakor nas na to opozarja molitev, ki jo moli duhovnik neposredno po spreminjanju. Tam pravi: »Darujemo tvojemu vzvišenemu veličanstvu od tvojih darov in daril čisti dar, sveti dar, neomadeževani dar.« Da, tak dar je Kristus na oltarju, a naj bi tak dar Bogu postali tudi mi, ki smo udje mističnega Kristusovega telesa. Kakšna vzpodbuda to za nas, da se vedno bolj očiščujemo, vedno bolj dvigamo, vedno bolj posvečujemo, da bi postali s Kristusom skupaj vredna daritev za Boga. Kako bi naj nas ta resnica spremljala v vsem življenju in nam govorila: »Ohrani se takega, da boš jutri, da boš v nedeljo s Kristusom prijeten dar Bogu!« In tako je sv. maša tista priložnost, ko vedno na novo priznavamo božji primat nad svojim življenjem, ko napravimo Boga za središče svojega življenja, ko nočemo nič drugega biti kot božji služabniki, božji služabniki v svojih mislih, v svojih nazorih in namenih, v svojem govorjenju, svojem delu, v svojem poklicu, v vsem svojem življenju.

9. Agape — pojedina ljubezni.

Seveda pa je dejanska izvršitev tega ogromna naloga. Zato pa nam Bog pri sv. maši, v sv. obhajilu daje svojega Sina, da iz njega pijemo ravnodušje, voljo in moč, da postanemo res daritev Bogu. Pri spreminjanju in povzdigovanju mi darujemo žrtvovanega Kristusa Bogu, da je v njem in po njem Bogu vsa čast in slava, pri obhajilu pa nam Bog vrača darovanega Kristusa, da nas napolni z vsem nebeškim blagoslovom in milostjo, da postane tudi nam kruh življenja, da nam postane vinska trta, iz katere mi, njegove mladike, pijemo sokove božjega življenja v sebe. Iz tega je pač tudi razvidno, da naj bi oni, ki so pri sv. maši pričujoči, vedno pristopili k sv. obhajilu ali pa ga prejeli vsaj duhovno. Brez sv. obhajila ni za nas popolne sv. maše, kakor jo je zamislil in postavil Kristus, brez njega ostanemo brez glavnega sadu sv. maše, ki je združitev s Kristusom in milosti, ki v tej združitvi tečejo v našo dušo.

10. Misale — knjiga življenja.

To bo sv. maša pa še tembolj, če boš spremljal duhovnika pri oltarju z misalom v roki in v srcu. Od velikega liturgičnega papeža Pija X. dalje velja glede udeleževanja pri sv. maši načelo: »Ne pri maši moliti, temveč mašo moliti, to je moliti z duhovnikom skupaj molitve, ki jih moli on. Tako postane sv. maša še prav posebno občestvena služba božja. In kako veličastno ter v resnici katoliško-vesoljno je, če dan za dnem po vseh deželah, pri vseh narodih in jezikih iz milijonov src kipijo k Bogu iste molitve, isti slavospevi, iste prošnje. In nam samim se v misalu odpre neprecenljivo duhovno bogastvo. Kako nas misale v prijetni spremembi kar od sebe navdihuje, da Boga poveljujemo, da se mu globoko občuteno zahvaljujemo, da se skesano trkamo na prsi in obžalujemo svoje grehe, da se dviguje ponižni in zaupni Kyrie eleyson, da kipijo k njemu naše prošnje. In kako različne so te prošnje, ki nam jih polaga v usta misale, prošnje, ki jih lahko izražamo zase, prošnje za druge, prošnje vsak dan druge in zopet vsak dan iste, s katerimi lahko mi združujemo svoje posebne in skrite. In kako nas misale obzirno in kakor mimogrede opozarja na razne rane in nedostatke našega življenja, kako nam kaže razne dolžnosti krščanskega življenja, kako nam nalaga najrazličnejše naloge. Kako nam misale enkrat govori silno resno, kako nas drugič navdušuje, kako nas napolnjuje z zaupanjem, kako nas navaja, da se s ponižno prošnjo obračamo k Bogu za vse, za kar nas je misale navdihnil. Uči nas misale misliti tudi na druge, na vso Cerkev in na vse človeštvo, navaja nas, da molimo za naše rajne, uči nas, da svoje molitve združujemo z izvoljenimi v nebesih. Naše molitveno življenje, ki je velikokrat tako suho in brez življenja, ki se giblje tolikokrat v silno ozkem in omejenem krogu, pridobi v misalu silno veliko bogastvo. Hvala Bogu, da je v zadnjem času to bogastvo tudi nam Slovencem vsaj deloma odprto in pristopno. (V. Vodušek: Sv. maše za nedelje in praznike. Založila Družba sv. Mohorja). Seveda, če hočemo okusiti bogastvo, ki je v misalu, ga moramo proučevati: Kdor bi misale kar tako brez vsega in vsake priprave vzel v roko, bi ž njim najbrž ne znal bogve kaj početi in bi ga kmalu razočaran položil v stran. Da misale lahko s pridom rabimo; je treba proučiti vso zgradbo sedanjega rimskega mašnega obreda, je treba poznati zgodovino, kako se je ta obred potem razvijal, treba je proučiti, v kakem razmerju so molitve, berilo, evangelijski in razni spevi do nedelje ali praznika, ki ga ravno obhajamo, in v kakem razmerju in v kaki zvezi so ti razni deli med seboj. Treba je posebno pogledati speve pri sv. maši, ker nam ti navadno kažejo, s kakimi častmi naj bi dotično nedeljo ali praznik obhajali. Zelo dobro je tudi, če si izberemo mašni obrazec prihodnje nedelje ali praznika za predmet svojega premišljevanja; tako bomo to nedeljo ali praznik obhajali s polnim umevanjem, zadovoljstvom in veliko duhovno koristjo. Kdor tako proučuje misale, temu se za njegovo udeležbo pri sv. maši in sploh za njegovo duhovno življenje odkrivajo nove globine in nove lepote. Ne pravi zastoj Parsch, voditelj liturgičnega življenja v Klosterneuburgu, da je misale knjiga za vse življenje, ki je človek nikdar ne izčrpa.

11. Cerkveno leto.

Da bomo obhajali sv. mašo polni dožitvetja, je nadalje treba, da živimo s cerkvenim letom. Saj nam hoče mašni obrazec živo predstaviti vsebino ali dogodek dotičnega cerkvenega časa, hoče, da dotično skrivnost prav živo doživimo, in nam hoče sv. maša nakloniti milosti, ki so dotičnemu prazniku ali

cerkvenemu času primerne. Kdor se je vživel v skrivnost dotičnega časa ali praznika in gre s tistimi mislimi k sv. maši, za tega bo sv. maša gotovo resnično in globoko doživetje.

Doživetje nam bo sv. maša posebno še tedaj, če bomo pri sv. maši sodelovali. Ne mislim tukaj na sodelovanje, če gledamo, kaj se godi na oltarju ali če molimo iz misala. Ne, temveč mislimo na sodelovanje z dejanji, kakor so verniki sodelovali v prvih krščanskih časih, ko niso verniki kje zadaj sedeli in gledali, kaj se godi pri oltarju, temveč so sami izvrševali določena opravila, da so n. pr. odgovarjali, da so peli, da so darovali kruh in vino, da so pristopali k sv. obhajilu, tako je res bila sv. maša tudi daritev vernikov, tako so izvrševali pravico pa tudi dolžnost splošnega svečeništva, h kateremu so poklicani vsi verniki. O slogu in načinu tega sodelovanja ne bom govoril, bilo bi preobširno in naj bi se o načinu tega sodelovanja zedinili voditelji liturgičnega gibanja pri nas. Eno sodelovanje pri sv. maši pa naj bi na vsak način bilo, tisto, ki se da brez težav izvesti, pa je vendar tolike važnosti, namreč sprejem svetega obhajila z duhovnikom.

Prof. P. Živortnik

Marija v Cerkvi

Marija s katedralo

Vse k tebi sili, vse.

*In prah in duh in duh in prah
ob tebi hodi prost in plah.*

*Pretekli časi so se v tebi skrili,
prihodnji časi bodo v tebi klili,
sedanji hip nemirno k tebi sili.*

*Iz tebe modri so zajeli vedo,
pravični v tebi našli so besedo,
po tebi zmerni so si vzeli mero,
ob tebi srčni so si vneli vero.*

*Šest vrčev vidim v Galilejski Kani:
učencev šest, ki so ob Mojstru zbrani.
Ti si jim prvo izprosila čudo.
Ti si jim vero utrdila v kali,
učenci prvi vanj so verovali.*

*Iz ran, ki jih je nosil božji Sin
so pale v tvoje globočine
vse mnogobrojne milosti,
vse silne bolečine.
Ti polna milosti!
Ti polna bolečin!*

Jože Šestan

Ko iščete, kaj bi prijatelju za god ali za božič darovali, dajte »Kristusovega mladca« (Življenje Piera Giorgija Frassattija). Obdarovanec Vam bo za darilo vse življenje hvaležen!

Ali je tudi dekletom namenjen »Kristusov mladec«? Nič manj nego fantom! Ob Pieru Giorgiu Frassattiju boste spoznavale zdravega in poštenega mladeniča.

Božično hrepenenje najmanjših

Marija! Kakor si šla некоč v revno predmestje kraljevskega mesta Betlehema in si med najmanjšimi našla prostor za svojega Sina, ki si ga v skromne jasli položila in v revne plenice povila, tako pridi še k nam nocoj v naše predmestje. Prinesi še nam najmanjšim svojega Sina, da ga bomo kakor pastirji некоč molili, vanj verovali in ga prosili, da bi blagoslovil naše domove, naša ognjišča in revne barake, naše matere in očete in še nas najmlajše sirote.

Tako čudno in prazno je nocoj v našem predmestju. Brez tvojega Sina je tako dolg čas in brez tvoje tople bližine je tako mrzlo in pusto v naših sobah. Od jutranjih hrepenenj do večernih pozabljanj, od ure do ure iščemo toplih besed in veselih obrazov, pa jih ne najdemo. Vedno bi nekam silno daleč, pa nikamor ne vemo in ne moremo.

Mrzle in prazne so naše sobe nocoj, ko je veselje povsod in je vsem, kateri so dobre volje, nebo odprto. Nič nimamo lepih jaslí v kotu, nič bogato obloženega dreveščka, nič toli zaželenih darov, nič pravlično lepí misli ob razsvetljenih jaslicah. Tako prazen in pust je naš dom, kakor je bil betlehemski hlev brez svete družine. Nič nimamo lepí rož na oknih, nič zaves, preprog in divanov. Štiri gole stene sivo umazane nas oklepajo kakor mrtvaška krsta. Še razpela ni v kotu in blagoslovljene vode ne poznamo...

Sveti večer je nocoj in mi smo tako sami in žalostni! Povsod so molili nocoj, ko je zdravomarijo zvonilo po mestu, samo mi smo kakor kamen molčali in v težkem pričakovanju poslušali, kako se je ubijal glas božičnih zvonov ob tovarniških dimnikih, ki so kakor mrtvaške roke štrleli v nebo...

O devica in mati! Kakor da ti očitamo, te prosimo v zamolkem zboru: Povej nam, ali nisi tudi ti za nas spočela sina Najvišjega, ali ga nisi tudi za nas v obiskovanju tete Elizabete nosila? Ali za nas nisi rodila Odrešenika? Ali nimaš nič božičnih skrivnosti za naše prazne duše...?

Mati, ki si tako velika, tako lepa, tako bogata božjih darov, usmili se nas! Tako toplo je bilo na tvojem srečju takrat, ko si vzela božjega otroka v naročje. Ali si na nas pozabila? Ali ne živi on v nas? »Kdor sprejme enega teh najmanjših, mene sprejme,« je povedal nam in tebi. Daj, pridi še k nam nocoj, v naše predmestje, vzemi naše roke in nas pritisni na srce! Poljubi nas z materinskim poljubom, čeprav smo strgani in umazani, čeprav smo stokrat in tisočkrat od staršev in vseh ljudi v ulici prekleti, od vseh zapuščeni, brez vere, ljubezni in pesmi...

Nocoj na sveti večer pridi, o dobra Mati, in nam prinesi od božjega Deteta blagoslova, miru in ljubezni...

Slavko J. Zabkar

Odgovor prijateljici

Daleč sem bila, ko so zdravile in krepile Tebe štajerske lehe.

Ako se moj odgovor pri uredniku za vedno ne zakasni, upam, da ga boš prejela v oktavi najinega praznika. Dvakrat najinega praznika!

Prav nič mi ni hudo, da se bo z 8. decembrom mojih 19 let zgrnilo v večnost. Moje roke so še čisto prazne. In ostale bodo. Ne želim drugih nebes kot onih, ki mi jih bo pripravila moja Mati. Kar ona dá, je meni najdražje. Veš, kdaj bom v raju najbolj srečna? Kadar bo premila Kraljica položila svoje Dete v moje roke. Komaj, komaj čakam, da bo zlatolasa, kodrasta glavica malega Boga počila na mojem srečju... Kot lilija — in še vone lepše kot lilija mora postati moje srce za malega Kralja. Otroška preprostost in ponižnost Ga najbolj privlačujeta. Vem to, pa tudi to vem, da brez ponižanj ni ponižnosti...

Čudovito lepa je usoda lurške Bernardke. Ko bi bila z vsem žitjem in bitjem izginila v nadzemski soj, obdajajoč Brezmadežno. — Ko gledamo biserni venec okrog

Njene glave, mislimo na velike Marijine častilce. Skromno zvezdico Bernardko gladko prezremo. Zvezde niso nič manj svetle, če jih naše oči ne občudujejo...

Čuj, draga! Marijina zvezdica bi bila rada. Veš, taka, ki bi je nihče ne opazil in bi žarela iz žrtve v nebeško Gospo. Marijine lepote seveda nisem zmožna povečati. Toda, morda bi po mojih žrtvah le kaka tavajoča duša razločneje videla neskončno milino in nadzemesko lepoto rajске Kraljice.

V Marijo sijati v vsej ljubezni srca! Z vsem hrepenenjem duše! V Marijo kipeti kot najbolj zaupna pesem! Da bi mogla, da bi znala!

Draga, Ti veš: 8. decembra se je moje plaho srce srečalo z Marijinim srcem...

Zdaj je Imakulata sredi teme moj jasni dan. Vsa bela, vsa v solncu — ker je Bog v Nji. Kako se počutim v novem opraviilu? Kot riba na suhem. Plavati ne morem, hoditi ne znam. Čutim pa, da prihaja v kipenje moje duše ritem. Imam priliko, da dajem iz duše najdražje — za ono konvertitinjo, o kateri sem Ti bila nedavno pisala. Močno me privlačujejo duše, ki so se po silni borbi dokopale do Luči. V vsej bogati večnosti nekoč ne bom mogla najti trpljenja. Naj mi bo drago v tuštranstvu!

Lija

Vitez naše ljube Gospe

Vitez:

Kaj meni mar je pestrih cunj?
Prepuščam rad jih pustnim šemam
in puhlih žensk ničemnosti.
Najljubša nošnja mi je moj oklep:
v njem ni me strah ne kopja, meča ne,
v njem smrti, vragu samemu
kljubujem.

Posvetnost:

O, tam ti ne grozita meč in kopje,
v veselju tam užival boš
razkošnega življenja slast.
Vsak dan se miza bo šibila
pod težo preokusnih ti jedi,
divjačine, golobov in kopunov.
In vince, hej! Ko zemlje divje
vroča kri,
šumeča v zlatih čašah! Pojdi z mano!

Vitez:

Po vinu me skomina ni,
gostij razvratnih jaz ne maram,
pijača zgolj glavó meglí,
preslastna jed telo medlí,
da vdaja čutnim se prevaram.
A jaz, jaz moram biti trd:
bistro oko, čvrsto rokó!
Ne, ne; kar sama pojdi!

Posvetnost:

Poslušaj vendar: dobro ti želim.
Življenje tu sívo ti, enolično
poteka v sami straži brez zabav;
a jaz pokažem ti — ljubezen,
pokažem krasnih ti deklet,
cvetočih let, prelestnih udov,
z užitkov željnimi očmi,
rdečih ustnic, belih grudi — — —

Vitez:

Utihni, rilec ti, nesramni,
ne maram te poslušati! Zgolj
smrad trohnobe
in gnilobe iz tvojih mi besed puhti.

Posvetnost (sama zase):

Prekleta stvar! Kot kremen je.
Kako ujeti ga?
Ves moj dovtip je šel po zlu.
Hudič, pomagaj zdaj!
(Premišluje, pa začne:)
Prijatelj moj, glej, mlad si še,
saj komaj dvajset let ti je,
te nič ne miče v svet,
da čine slavne bi vršil,
junaško slavo si dobil:
te nič ne miče v svet?

Vitez:

Velika dela res bi rad opravljal:
junaških borb s sovragom si želim,
da Bogu in Mariji v čast, ne sebi,
pogumno viteški svoj meč vihtim.

Posvetnost:

Lahkó je govoriti (porogljivo),
lahko je hraber biti,
če ni se s kom boriti;
a če pokliče te dejanje,
da tvegaj smrt nemara zanje,
tega ne zmoreš, ker si — strahopet!

Vitez:

Jaz — strahopet?

Posvetnost:

Ti, da, prav ti! Res prava reč,
takole tu pred vrati stati
in na sovražnika prežati,

ki ni nikoli ga biló
in tudi nikdar ga ne bo.
Glej, v svetu mogel bi za Mater božjo
vršiti dela silna, dela slavna,
a tebi ljubše je le-tu
na varnem ždeti brez potú:
da, da, za boj krvav, za nagel čin,
prestrahopeten si, moj sin!

Vitez:

Prestrahopeten — jaz?
Ha, pošlji mi sovražnika,
in če jih sto je, ni mi mar;
moj meč ko blisk jih bo podiral,
krvav boš čudež gledala:
ah, pošlji mi sovražnika.

Posvetnost (se porogljivo smeji in
oprézuje viteza; ta sam pri sebi).

Vitez:

Sovrag, ki ga nikoli ni bilo
in tudi nikdar ga ne bo — — —
In jaz v brezdelju tu čemím — — —

Mar res

naj moja mlada, vroča kri
po žilah mi lenó polzí?
Vsa moja sila naj brez prida mi uhaja,
medtem ko divja sla po bojih me
napaja?

Mar res bom tu odrevenel
ko iz tisoč ran bi krvavel
za čast nebeške rad Kraljice?
Zgolj stražim naj,
zgolj pazim naj;
nikoli boja, truda, znoja:
samo bedeti moram.

Posvetnost:

Nihčè ne mora!

Vitez:

Ne, ne: jaz moram,
jaz moram venec čuvati!

Posvetnost:

No, tak pa čuvaj ga do dneva sodnega!
Da rja ude ti razdene,
da cvet mladosti ti uvene.
Odreci se za zmerom slavi,
medtem ko drugi boj krvavi
bijó za Mater božjo! (Porogljivo:)
Zdaj grem; želim poguma in moči
ti v tvoji službi klavni! (Odide.)
(Godba.)

Vitez (gleda mrko za njo):

Gorje! Za čudo zamotan gomòt
preraznih misli v glavi mi vrvi.
Me vleče sem, me tja peha,
le-tu vabeč, le-tam grozeč.
Naj li dalje še stojim?
Naj tu brez boja zarjavim,
v lenivosti mekužni kakor ženska
ždim?
Brez del junaškim skisam se in
zamočvarim?

Ne, ne! O, z nezmagljivo silo
me vabi klic, me žene v svet
po zmago v bojni trušč!

(Kliče za Posvetnostjo:)

Posvetnost! Stoj! Hej, Svet, nazaj! O
vrni se!

Posvetnost (se vrne, čemerno):

Kaj kličeš me? Dovolj mi je počitka!

Vitez:

Povej, daj, reci mi: je res, da moram
boriti v svetu se za čast Device?

Je res?

(Sledi)

Sveta noč v zvoniku

Ded, zvonar.

Tonček, njegov bolni vnuk.

Duhovnik, profesor, Tončkov stric.

Zdravnik, dobrotnik revežev.

Angel Gabrijel.

Marija in Jožef, angeli, pastirji, vsi nemi.

*

Tonček (na postelji, vznemirjeno): Ded, čas je, da greste zvonit veliki zvon. Ded!

Ded (ob peči): Veliki zvon? — Kaj hočeš z velikim zvonom?

Tonček: Danes je vendar božični večer. Polnočnica bo. Treba je vabiti z velikim zvonom!

Ded (počasi vstane): Seveda je treba zvoniti. To bi bil pravi božič, če ne bi zvonili z velikim zvonom!

Tonček: Pravkar je udarila pol.

Ded (gleda skozi okno in naloži drv v peč): Če bo tako naprej snežilo, bom moral jutri kidati s strehe.

Tonček: Ded, Bog ve, če pride danes stric. Gotovo je že v župnišču. K meni ne more, je previsoko v zvonik. (Jokajoče.)

Ded: Ne vem, če je že sploh prišel. Sicer pa, moj ljubi Tonček, na sveti večer se vsakdo bolj zatopi vase in zlasti duhovnik. Težko, da bi prišel. (Se usede k peči.)

Tonček: Tako vseč so mu naše jaslice. In letos so vsi pastirčki na novo preslikani.

Ded: Ne vem, če bo on z vsem zadovoljen. (Hoče odgrniti zaveso.)

Tonček: Pustite, ded, dokler ne pride stric. Jaz pa mislim, da gotovo pride.

Ded: Pogrel ti bom juho!

Tonček: Ne, ded, vi morate iti zvonit z velikim zvonom.

Ded: Je še dosti časa. (Postavi juho nazaj.)

Tonček: Ded, nekdo je trkal.

Ded: To so kavke v stolpu! Jaz vendar čisto natanko vem, če kdo trka.

Tonček: Stric je rekel, da pride, da gotovo pride.

Ded (gleda skozi okno): V tem vremenu! Težko, da bo kaj.

Tonček: Ali že gore v mestu božična drevesca, ded?

Ded (odločno): Seveda gore. Zakaj neki ne bi gorela. Saj je že tema. Zakaj bi pač ljudje čakali?

Tonček: Midva bova pa prižgala drevesce šele po polnočnici, kajne, ded?

Ded: Saj smo ga vedno prižigali tako. Zdaj sploh nimava časa za to. Jaz moram iti zvonit z velikim zvonom.

Tonček: Ded, stric bo pred polnočnico prišel k meni, da mu voščim za božič, potem bo pa pri polnočnici molil zame.

Ded: Ne bo več časa, Tonček, se bo takoj pričela sv. maša.

Tonček: Ded, kaj pa si ljudje darujejo za božič?

Ded: Kožuh ali potico ali uro ali kaj takega!

Tonček: Ali si ne darujejo jaslic?

Ded: Kaj takega še nisem slišal. (Pokaže na jaslice za zastorom.) Vidiš, Tonček, te jaslice so edine v mestu, ki so iz lesa izrezane in tako velike kot so resnični ljudje. Misliš, da bi ljudje drugače hodili po 154 stopnicah, da vidijo naše jaslice. In vsako trščico lesa, ki je na njih, smo mi izrezali — najstarejše še moj ded. Ta je s tem začel — in vsako leto je prišel zraven nov kos. Da, da, jaslice naše, to so čisto nekaj posebnega.

Tonček: Že vem, ded. Ko zazvoni veliki zvon, podobe ožive, angeli začno prepevati ...

Ded: Ne brigaj se za to, Tonček! Moli in priporoči dušo Bogu. Molitev ima nocoj posebno moč!

Tonček: Že vem, ded! — Če zvoni veliki zvon, se sme človek obrniti z vsako prošnjo na Boga in Bog jo usliši.

Ded: Seveda, seveda.

Tonček: Ali ste že videli, kako podobe ožive, ded?

Ded (molči in gleda k zastoru).

Tonček: Ded, jaz mislim, da bodo letos podobe oživele.

Ded (se nemirno premika).

Tonček: Zakaj ne bi smela k nam priti Marija in Jožef in božično Detece?

Ded: Kaj govoriš, fant?

Tonček: Zakaj ne bi smel Jezušček k meni, ded — če vidi, kako ubog in bolan sem?

Ded: Ne brigaj se za take reči, Tonček! Moli svojo molitev s preprostim srcem. Kar Gospod Bog dela, vse prav dela. So reči na zemlji, ki jih tu ne bomo nikdar prav doumeli.

Tonček: Ded, če bi prišla Marija k meni, bi jo prosil, naj me vzame s seboj.

Ded: To lahko storiš. To je lepa prošnja. (Tonček kašlja, ded ga podpira.)

Tonček: Ded, ali ni Marija prav taka kot je bila moja mamica. Joj! (Kašlja.)

Ded: Kaj sanjaš! Ulezi se in se odpočij. (Ga položi v posteljo.)

Tonček: Ampak po polnočnici — — —

Ded: — boš smel vstati in poklekniti k jaslicam. Da, da, to smeš, tega ti zdravnik ne more zabraniti. Da, tega ne more. Klečati na svetl večer pri jaslicah, — ne, tega ne more prepovedati.

Tonček (naporno): Ded, veliki zvon — — — (zaspi).

Ded: Je že prav. Šestdeset let že zvonim veliki zvon, pa bi ne vedel, kdaj naj zvonim? (Gleda spečega Tončka.) Spi; da, da, slabo je, fant. Ne boš več slišal dostikrat zvoniti velikega zvona. Ni imel veliko veselja na svetu. Mati mu je zgodaj umrla, oče, Bog ve, kje hodi, če sploh še živi. Dobro mu gre tu v stolpu. Na pol poti je gori k nebesom. (Odide za zastor.)

Duhovnik (od spodaj): Oče! Oče!

Ded (pogleda pri zastoru): Kaj je? Kaj me je slišala smrt in me poklicala?

Duhovnik: Oče, odprite!

Ded (dvigne vrata na tleh): A, si prišel, Franc! Ne morem verjeti. Ob tem vremenu? K nam gori?

Duhovnik: Bog daj sveti večer! Za hip sem skočil k vam, da vam stisnem roko v božični pozdrav in da vidim Tončka. Spi? Je slabo z njim?

Ded: Spi. Ves večer je spraševal po stricu. Sedaj se je utrudil in zaspal. Že vem. Nekoč nam tako na lepem zaspil. Je preslaboten.

Duhovnik (pristopi k postelji): Tonček, Tonček! Stric je tu!

Ded: Je preslab. Nič ne sliši. Tudi ne je nič.

Duhovnik: Čudno tesno mi je prirastel k srcu ta fant. Kot da vidim njegovo mater, ki je zadnjikrat stegnila suhe ročice v prošnjo: ti skrbi zanj! Pripravljen sem bil storiti vse. Pa mi je opešal, prezgodaj opešal. Hitro bo zapustil to solzno dolino.

Ded: Je bil predober zanj. Zato sem ga čuval v stolpu, da ga ne omaže dolina.

Duhovnik: Oče, poznam današnji svet. Hudega veliko, nožranje zadovoljnosti malo. Veselja manjka današnjemu človeku, ker mu manjka otroške iskrenosti, otroškega srca, ki hrepeni kvišku, proč od zemlje, k nebu. Oče, vaš stolp je zame najlepši simbol življenja. Da bi bili vsi ljudje v zvoniku božje hiše. Tako, oče, nekaj mi je narekovalo. Pojdi in poglej k očetu. Mislim sem, da dobim vas bolnega; pa — angeli bodo oznanili — rojstvo božjega Deteta — in Bog ve, ali ne bo . . .

Ded: Nikar ne govori o tem! Jaz kar ne morem misliti tega . . .

Duhovnik: Tako je. To je naš najdragocenejši zaklad, oče. Ko bodo gorele svečice na božičnem drevescu in boste odgrnili jaslice — kako bo to pomenljivo! Ne vem, ali bo prihod ali odhod? Veselil se bom obojega.

Ded: Kdo ne bi ljubil te nedolžne dušice! Mislim sem, da bom jaz že lani odzvonil, tako pa bom moral ostati zopet sam v tem stolpu. (Trkanje.)

Duhovnik: Nekdo trka. Kdo bo prišel ob tej pozni uri?

Ded (odpre): Ali ste vi, gospod doktor?

Zdravnik: Da, malo sem se zakasnil.

Duhovnik: Stiska življenja ne pozna počitka. Zlasti ne za zdravnika in duhovnika. (Mu stisne roko.)

Zdravnik: To je čut dolžnosti. Ako vem: tu in tu leži bolnik, samo jaz vem, kako je prav za prav z njim, ne morem biti tako trdega srca, da ne storim zadnje, kar je mogoče v mojih človeških močeh. To, kar vi, prečastiti gospod!

Duhovnik: Da bi bili vsi vaših misli, potem bi marsikatera solza bila pridržana. Sveti večer nas približa k večnosti, ali vsaj utrinek večnosti je. Blagor onemu, ki sme v tem hipu zreti v to božjo sliko.

Zdravnik: Pri vas se počutim čisto dobro. Je sicer visoko k vam, toda tako tiho je tukaj in nocoj, v sveti noči pridejo človeku misli, za katere sicer nima časa. (Gre k bolniku.) Slab, zelo slab.

Ded: Se bojite, gospod doktor?

Zdravnik (še enkrat potiplje žilo): Zelo slab je dečko.

Duhovnik: Božja volja naj se zgodi. Bil je dober in nedolžen. (Ded joče.)

Zdravnik: Le jokajte, oče! Nocoj, v sveti noči, si že sme človek kaj takega dovoliti. Moje srce je mrzlo. Premnogim ljudem sem že zatisnil oči, in vendar, v sveti noči pridejo tudi meni solze v oči. Človek misli na mlada leta, ko je imel okrog sebe same dobre ljudi. Na starost osami; zato so mi tudi kot zdravniku taki obiski dragi in zlasti še na nocojšnji večer.

Duhovnik: Gospod doktor! Govorite kot iz mojega srca. Ako iščete, boste našli! Kako podobni so nekateri ljudem preteklosti. Velikokrat se mi zdi, da zlasti v sveti noči v teh neznatnih pastirjih zazrem to ali ono domačo in znano postavo. To si ti in ti, ki delaš dobro in se trudiš za Gospoda!

Ded: Franc, Tonček hoče videti v Mariji svojo rajno mater.

Duhovnik: Tako je. Najdražje se zbliža ta večer. In blagor sreči, ki je tako čisto, da je deležno te brezprostornosti in zna odkriti v najvišjem svoje najdražje. Ali je to Vaša zadnja beseda glede fantka, gospod doktor?

Zdravnik: Mislim da. Človeške rešitve ni.

Duhovnik: Božja je nedoumljiva.

Tonček (še v spanju): Ded, veliki zvon!

Ded: Da, da. Že vem. Čas je. Moli »Zdravo Marijo«. Ta ima veliko moč. Ko zazvoni božični zvon, se odpre nebo. Angeli pridejo tedaj na zemljo, za sveti Kristusov praznik. Rože in živali začno govoriti in hvaliti Boga. In če imaš kako željo, kar povej jo. Izpolnila se ti bo. (Vzame luč in gre po stopnicah više v zvonik, spremljata ga duhovnik in zdravnik. V sobi je temno.)

Tonček: In podobe pri jaslicah ožive, ded. (Ded začne zvoniti.)

Tonček (v ekstazi): Veliki zvon — bim — bom. (Sklene roki.) Gospod Jezus, sprejmi me v svoje kraljestvo in daj, da bom gledal Tvojo krasoto. Pošlji svoje angele k meni. (V tem trenutku se pokaže angel Gabrijel.)

Angel Gabrijel: Tu sem, dete!

Tonček: Ti? Kdo si ti?

Gabrijel: Angel Gabrijel! Nocoj je božič in gredo angeli božji na zemljo in spremljajo Marijo in Jožefa, trudna sta in brez strehe.

Tonček: Brez strehe?

Gabrijel: Saj ju ljudje niso hoteli sprejeti. Od svojih pragov so ju zapodili. Bila je uboga Mati božja, tako uboga. Poiskati si je morala mesto zunaj v votlini pri ubogih živalih.

Tonček: Kaj so ljudje tako trdi?

Gabrijel: Da, ljudje so trdi. Vse mesto je polno ljudi. Vsi sede pri bogato pogrnenih mizah in se grejejo pri ognju. Toda niti eden ni odprl vrat ubogi materi.

Tonček (se dvigne): Mati — saj si Ti, Marija! Saj ne moreš prenočevati pod milim nebom, ne smeš.

Gabrijel: V votlini se bo nastanila, tam bo prebila sveto noč.

Tonček (vstaja): Nasproti ji pojdem in ji bom pokazal pot. — Ali je lačna? Juho sem ji shranil.

Gabrijel: Ona ne zahteva te jedi. Podari ji svoje srce. Popeljem te k Nji.

Tonček: Ona je božja Mati!

Gabrijel: Ne boj se! Ali nisi ubog in bolan kot ona? Ali ne išče Marija prenočišča v revni bajti, kot je reven vaš stolp? — Sedaj pa moram pastirjem naznaniti veselo sporočilo. (Gabrijel odide — orgle.) »Ne bojte se, danes se vam je rodil Zveličar, ki je maziljenec Gospodov.« (Začuje se angelsko petje, ki se vedno bolj bliža. Zastor se odpre in pokažejo se jaslice. Angelčki z lučkami jih obkrožijo. Petje utihne. Prihajajo pastirji s svojim petjem »Sveta noč...« in se porazdele po odru.)

Tonček (se splazi do zastora. Ko preneha pesem, molí):

Marija, mati ljuba, daj,
da še nocoj dospem v raj!

(Tedad se vrnejo vsi trije iz zvonika. Zastor se sklene. Tonček se zgrudi na tla.)

Ded: Bog pomagaj! Kaj se je zgodilo?

Zdravnik: Sam ni mogel vstati, to je nemogoče!

Duhovnik (sklonjen nad dečkom, ga sprejme v naročje in ga položi v posteljo): Nocoj je sveta noč, nocoj se gode čudežne stvari.

Ded: Jezuščka je prejel danes v jutro, gotovo ga je prišel zopet obiskat.

Duhovnik (sklonjen nad bolnikom): Tonček, Tonček — ali me poznaš?

Tonček (sanjaje): Ti, ti si Gabrijel? Kako si dober, da si mi pokazal mamico.

Uboga je, kot je bila nekdanj. Nič ni tožila, ko so jo odganjali od vrat, ko je morala v mrzlo votlino. Kako so bile prijazne uboge živalce, da so segrele hlevček. In Jezušček? Kje je Jezušček — moj bratec? Mamica, pridi, vrni ga nazaj, jaz hočem ostati zmeraj pri Tebi, Marija, ljuba mamica —

Zdravnik (mehko): To je božični praznik! Mislil bi človek, da je v nebesih.

Tonček: Dajte mi Jezuščka, Marijo in Jožefa —

Ded: Molil bi rad pri jaslicah...

Duhovnik: Umira — čista duša se seli iz čistega telesa.

Zdravnik: Vsak hip se bo utrnila luč življenja.

Ded: Prosil je Boga za to, ko je zvonil veliki zvon! In ker je nocoj sveta noč, je Bog uslišal njegovo molitev.

Duhovnik: Prižgite luč, prižgite božično drevesce, odgrnite jaslice — da bo svetlo, da ne bo v nobenem količiku zvonika temne lise, da bo vse čisto in sveto — Tonček — (Ded odgrne zastor.)

Tonček: Mamica, Marija, ljuba mamica... (Stegne ročice in omahne.)

Zdravnik: Sedaj mi je pot dela svetlejša in dolžnost lažja. To je bil moj najlepši sveti večer.

Duhovnik: Gloria in excelsis Deo — (Za odrom petje: »Sveta noč...«)

Zastor.

Hrm. Dim.

Ali veš, da so »Kristusovega mladca« (Življenje Piera Giorgia Frassatija) izdali akademiki kongreganisti? Podpiraj naš dijaški marijanski tisk!

»Kristusov mladec« (Življenje Piera Giorgia Frassatija) je edino zares naše božično darilo naši mladini. Zato zanj poprosi svoje starše!

Zaupati Ti smemo, da »Kristusovega mladca« lahko plačaš šele po božiču!

Alfredova skrivnost

(Konec)

Na petek so odjadrali dijaki počitniškega doma Seeburg s prešerno pesmijo na kolodvor, da bi se odpeljali na Dunaj. Tiho in samotno, ko da je vse leglo v grob, je postalo v starem gradu in po jesenskem drevoredu. Na svidenje prihodnje poletje!

*

Poslednji počitniški dan, v nedeljo 12. septembra, je sedel Alfred vse predpoldne v svoji sobici in goreče pisal dnevnik. Ni ga namreč imel s seboj na Seeburgu, zato je mora sedaj vse napisati, kar je lepega v počitnicah doživel. Oh, saj je tega toliko: o živahnem življenju v Seeburgu, o dveh novih vitezih Srca Jezusovega in o vsem, kar so v »službi« storili.

Ob koncu je še dostavil Alfred nekaj vrst o načrtu, katerega mora v najbližji bodočnosti izvesti! »Ubogi Leon! Njegov bratranec ga je zvalil na kriva pota. Jaz pa ga moram rešiti. Prav dober bom z njim in priklenil ga bom nase. Rešenik, tvoj vitez sem. Ne odreci mi prošnje! Pomagaj mi priklicati Leona Köhlerja nazaj, da bo znova dober in čist. Rad sprejemem žrtev, ki jo za to zahtevaš.«

Po obedu stopi Alfred k telefonu. »Rad bi povedal Leonu Köhlerju,« se obrne k materi, »da ga bom popoldne obiskal.« — Sname slušalko in obrne številke: R-2-0-5-1-4. Iz cevi se oglasi topel zvok.

»Tu Hermina Köhler.« Bila je Leonova mati.

»Tu Alfred Kinzel; prosim, ali smem obiskati popoldne Leona?«

»O, pozdravljen, Alfred! Leon je pravkar pri popoldanskem počitku. Pozneje pa se bo voziral s svojim bratranecem v avtomobilu. Hočete se pridružiti? Zelo vas bo vesel. Rekla mu bom, naj gre po vas.«

Putz jo prekine: »O, prosim, nisem hotel motiti Leona, le vprašati sem menil, če ima čas, da ga obiščem.«

»Nikakor ga ne motite, nasprotno! Resnično se bo veselil, če pridete! Samo pripravite se! Okrog tretje ure bo avto pri vas. Zelim vam prav mnogo razvedrila. Pozdravite svojo ljubo mamo!«

Alfred stopi v sosedno sobo. »Leon se bo odpeljal popoldne na sprehod in gospa Köhler me je povabila, naj se pridružim. Tebe lepo pozdravlja. Avtomobil me bo ob treh odnesel...«

»Potem pa se takoj preobleci! Irhastih hlač z golimi koleno vendar ne boš jemal v avtomobil! Vzemi rjavo suknjico in nogavice!«

Odbilo je pol treh. Köhler Leon je prihitel skozi vrt. V utici je dobil svojega bratranca. »Ti, Karel, mama mi je pravkar povedala, da je povabila Alfreda Kinzla, morava ga torej vzeti s seboj!«

»Tako! Tako!« Karel je puhnil oblak cigaretnega dima v zrak. —

»Potemtakem ne gremo v kopališče Luna!?«

»Zakaj ne?« se namrdne zaničljivo Karel.

Leon je zardel: »Toda Kinzel,« je jecljal, »ni za take stvari. Prav gotovo bi izdal moji mami, kje smo bili...«

»Ah, kaj,« misli Karel z ledeno zaničljivostjo, »zdaj pa prav gotovo gremo. To mevžico bova že obvladala. Bal se bo povedati!«

Leonu se je zagnala kri v lica. »Ne stori tega, Karel,« je prosil.

Sedemnajstletni elegantni zvodnik ga je z mrzlo jezo ošinil: »Zajec!«

Leon se je zagrizel v ustnice. Ni imel več moči, da bi se zoperstavil.

*

Točno ob treh se je ustavil svetel, zaprt avtomobil pred hišo. Alfred ga je že čakal. Stopil je v voz. Leon mu ponudi prijazno, toda plašno desnico. Smehlja mu pokima Karel. Ko se je Putz dotaknil ledenih prstov višjega gimnazijca in mu utonil v oči, ga je spreletel tih strah. To je oni neprijatelj, iz čigar krempljev mora rešiti Leona!

Spustil se je v mehke blazine, avto je prhnil izpred hiše.

Karel izvleče iz žepa srebrno dozo in ponudi Alfredu. »Hvala,« odvrne Putz, »ne kadim.«

Lahno zaničljiv posmeh je zaigral na Karlovih ustnicah. »V tej točki sta vidva neenaka prijatelja,« reče in ponudi Leonu dozo. Leon se prisiljeno nasmehne in vzame cigareto. Fin, dehtiv vonj napolni voz. —

Lahkotno in gotovo je drsel avto skozi ulice. Karel je zrl skozi okno in brundal svoje opazke nad deklicami, ki so hitele po obcestnih hodnikih. Putz ni bil nikak mlečnež več. Toda zdaj ga je zalila sramežljiva rdečica. Bilo je le malo preveč! Hotel je misel speljati drugam. »Kam pa se prav za prav peljemo?«

Karel je hlinil presenečenje: »Ah, oprosti,« je dejal, »čisto sem ti pozabil povedati. Gremo v kopališče Luna!«

Putza je mrzlo prevzelo. V kopališče Luna! Saj to je vendar po vsem Dunaju razkričano radi pohujševanja. Saj je pred nekaj dnevi njegov oče zakljal, ko je čital časnik: Pošten človek ne sme iti niti blizu temu kraju! In zdaj se naj on odpelje tja! Strašen boj je besnel v njegovi duši: ali naj reče, da noče tja? — Zasmehovala me bosta. — Sploh pa mi ni treba tja. — Toda če bom enkrat tam, me bosta odvedla noter...

Karel je zaznal Alfredov boj. S povesenimi očmi ga je opazoval. Nenadno je dvignil Putz glavo. »Jaz ne morem v kopališče Luna,« je vrgel pred se.

Karel se je delal strahotno začudenega: »Zakaj ne?«

»Oče mi ne dovoli.«

»Eh, kaj,« se je rogal Karel, »saj vendar nisi več otrok! Z nama greš!«

Alfred je molčal. Trdno je sklenil, da bo takoj izstopil in se peš vrnil, kakor hitro bo avto obstal. Že so zunaj mesta in brzijo ob Donavi skozi drevored, v smeri kopališča Luna.

Karel je motril Alfredov obraz. Izvlekel je iz žepa šop slik: »Poznaš to,« je ponudil prvo sliko Alfredu.

Putz se je ogledal. Toda obraz mu je zardel do zadnjega vlakenca in spustil je sliko iz rok.

»Ha, ha!« se je smejal Karel. »Ti si še povsem gol tiček. Pa bo že šlo! No, če ti prva slika ni všeč, saj jih imam tu še več.« In prinesel mu je drugo sliko pred oči.

Putz je planil pokonci in se umaknil nazaj. »Pusti me v miru s svojimi slikami!« je zakričal tresoč se od gneva in sramu. »Izstopiti hočem!«

»Oho,« se je posmehoval Karel, »tega ne moreš več storiti! Toda če že nočeš slik gledati, saj ti jih lahko ustno predočim. Samo pazi! Prva slika...« Tu — Alfred se okrene, en prijem, en sunek, en obupni krik iz Leonovega grla...

Avtomobil je prhnil dalje, vrata so ostala odprta. Putz je zginil.

Šofer je ustavljal. Bled in z groze stisnjenimi ustnicami je sedel Karel v avtu. Leon je trepetal po vsem telesu. Strmel je skozi zadnje okence venkaj. Zada je ležal Alfred na robu ceste. — Avtomobil je obstal. Poskakala sta z voza in drvela nazaj. Neki drugi avto je pravkar privozil mimo in se ustavil pred Alfredom. Med tekom je Leon učil: »Rekla bova, da so se vrata sama odprla in da je zdrknil ven!«

»Ne,« je vrgel Leon iz sebe, »vse bom povedal.«

»Tako?« Karel ga je ošinil s strašnim pogledom. »Nič ne boš povedal! Če le stegneš jezik, bo tudi tvoj oče takoj zvedel, kar vem o tebi. Samo pomisli, kaj je bilo snoči!«

Leon je prebledel.

»No, fantek?« je siknil Karel.

»Nič ne bom povedal.«

Že sta bila na kraju nesreče. Alfred je ležal na tleh brez življenja. Iz nosu, ust in las mu je vrela kri. Šofer ga je previdno dvignil. Na tleh se je kadila luža vroče krvi. Roke so mu visele mrtvo ob telesu.

Ženske s sosednega avtomobila so prinesle robce. Medtem je že Karel pripovedoval, kako se je zgodilo: »Fant je vstal s svojega sedeža, da bi se preselil drugam, pa ker niso bila vrata dobro zaprta, so se odpahnila — in zletel je ven.«

»Zopet to!« se je logotil tuji gospod. »Saj se vendar ne smete odpraviti na pot, preden niste preizkusili vrat! Dajte fanta v naš avtomobil, ki je odprt. Laže ga bomo položili na hrbet kot vi.«

*

Oba avtomobila sta brzela proti mestu. Pri prvem stražniku sta obstala: »Kje stane najbližji zdravnik? Zgodila se je nesreča!«

»Na oglu prve ulice, desno! Dr. Roller!«

Leon se je pognal po stopnicah. »Prosim, doktor Roller naj takoj pride, zdolaj se je zgodila nesreča!« Zdravnik je privihral k avtomobilu, snel z Alfredove glave od krvi prepojene robce in mu pregledal rane.

»Težka poškodba,« je mrmral zdravnik, »lobanja je počila. Na hitro ga bom prevzel, nato pa ga odpeljite v bližnjo bolnišnico, Henzelova cesta, številka 15. — Poleg tega ima obe roki zlomljeni in kakor se zdi, težke notranje poškodbe. Takoj telefonirajte, in sicer kar iz moje sobe v bolnišnico!« Karel je skočil k telefonu.

Četrt ure kasneje je ležal Alfred brez zavesti na preiskovalni mizi bližnje bolnišnice. Primarij in njegovi trije asistenti so obstopili Alfreda in zrlji vanj z resnimi gubami v obrazu.

*

Lahno hropeč in brez zavesti je ležal Putz na blazinah. Zdravniki in sestre so prihajali in odhajali. Pod večer mu je podelil prezes sv. poslednje olje. Zavest se mu ni več povrnila. Tik pred polnočjo je izdihnil v naročju jokajoče matere mlado življenje.

Se tisto noč so prepeljali njegovo truplo v očetovo hišo in ga položili na mrtvaški oder. Herzog Alfonz je prispel zarana zjutraj v bolnišnico, da bi poizvedel o svojem

prijatelju. Strašno ga je zadelo žalostna novica. Odhitel je takoj k Steigerju Hanzu pa ga poslal k Eriku Geislu. Sam pa je telefoniral Wildu Fricu.

V Steigerjevem stanovanju so se sešli. Od tu so se skupno odpravili v Alfredovo očetno hišo. Ura je udarila devet. Dolgo so stali štirje vitezi Srca Jezusovega ob rakvi svojega voditelja. Tih in bled je počival dragi Putz. Še včeraj je spel z Alfonzom v cerkev in se tako prisrčno smejal. Zdaj pa je bledega na njegovih ustnicah nema in žalostna guba; ko da čuti bol slovesa svojih tovarišev. Alfonzu so vrele svetle solze po licih. Nesrečen slučaj — slabo zapahnjena avtomobilska vrata — in ravno Putza je moralo zadeti!

Pokropili so čelo dragega mrliča z blagoslovljeno vodo in stisnili v poslednje njegove oledenelne prste. Nato so poklekli in priporočili dušo prijateljevo nebeškemu Rešeniku, čigar zvesti vitez je zmerom bil.

Nato so trije žalostno odtapali. Geisel Erik pa je ostal. Sklenili so namreč, da bodo izmenoma stali ob Alfredu kot nemi čuvarji vse do večera. Z rožnim vencem v roki so nemeli pred rakvijo prijateljevo in kot zvesti vitezi tvorili častno stražo...

*

Ura je odbila sedem zvečer. Pater Müller je sedel v svoji sobi. Pred njim je ležal Alfredov dnevnik. Bil je ob mrtvem truplu Alfredovem in hotel je starše tolažiti. Mati ga je vodila v sobo mrtvega otroka pa mu izročila njegov dnevnik, ki je ležal na pisalniku. »Vzemite ga, častiti!« je rekla »Vam je zaupal vse, zatoorej vem, da boste najzvesteje varovali knjigo, kateri je izročal svoje majhne skrivnosti, svoje radosti in bolesi.«

Prezes je knjižico doma preletel. Šele zdaj je do dna doumel, kako plemenit mladenič je Alfred bil. V dušo so ga pretresle zadnje vrstice dnevnika...

Na vrata je nekdo prav tiho potrkal. Na prijazen patrov klic je drsel prav počasi in obotavljaje se neki mladenič: Leon Köhler. Pater se je prestrašil. Leon je bil bled kakor stena. »Otrok, kaj je s teboj? Nasloni se k meni!« In vzame ga v svoje roke. Drhtenje je pretresalo vse Köhlerjevo telo.

»Častiti,« je stokal pretrgano, »častiti — Alfred — ni — izpadel — marveč — iz avtomobila — skočil.«

Pater ni ničesar odvrnil. Čakal je, da se bo Leon umiril. Lepi, lahkomišelni fant je nenadno položil glavo na patrova prsa in se razjokal ko otrok... Ko se je Leonovo razburjenje nekoliko poglobilo, se je pater Müller usedel z njim k mizi. Leon je začel pripovedovati... Pred duhovnikovim očesom se je odpiralo revno, zapeljano človeško sree z vso grešno tegobo in bolečino. — Vse, od kraja do konca je razodel patru.

Ura na samostanskem zvoniku je oznanila devet. V sobi patra Müllerja je klečal Leon pred svojim prezesom. Duhovnik pa je dvignil roko: »Ego te absolvo!«

Deset minut kesneje je brzel Leon domov. V roki je tiščal Alfredov dnevnik. Doma se je zaprl v sobo in bral... O Alfredovih načrtih, o vitezih Srca Jezusovega, o njihovi službi, o Alfredovi skrbi za zapeljanega prijatelja in poslednje vrstice: »Rešenik, Tvoj vitez sem! Ne boš mi torej odrekel, kar te prosim. Pomagaj mi Köhlerja Leona priklicati nazaj, da bo znova dober in čist! Rad sprejemem žrtev, ki jo za to zahtevaš!«

Leon je zaprl dnevnik, pokleknil zraven svoje postelje in molil dolgo, dolgo. Obraz si je skrnil v dlani. — Naslednje jutro je pristopil k mizi Gospodovi.

*

Pred pokopališnimi vrati se je ustavil mrličski voz. Ob vhodu so stali učenci četrtega razreda s svojimi profesorji, manjši oddelki iz ostalih razredov, družbeniki s črno ovito zastavo in družba ostalih ljudi v črnih oblačilih.

Rakev so dvignili z voza in jo položili na nosila. Štirje dijaki so pristopili. Dva sta bila Alfredova sodružbenika, ostalih dveh pa ni nihče poznal. »To so njegovi najzvestejši prijatelji!« so si šepetali dijaki četrtega razreda.

Štirje vitezi Srca Jezusovega so dvignili nosila z rakvijo in jih polahko nesli h grobu. Pater Müller je stopal z dvema duhovnoma in strežniki pred krsto. Dolg sprevod. Molitve so kipele, krsta pa se je spuščala v grudi zemlje. Zbor gimnazijcev je zapel poslednji pozdrav mrtvemu tovarišu.

Venci so pokrivali ves grob. Že so se nekateri dijaki obrnili na odhod. Tu pa stopi še en mladenič k odprtemu grobu. V desni je tiščal šop zimzelena; iz teme listja je blestela ena sama bela lilija. Spustil je šop v grob.

Od vseh gledalcev ni nihče slutil, kaj ta šop pomeni. Samo dva sta vedela: prezes in mladenič, ki je prinesel šop, Leon Köhler. Alfred je odnesel svojo veliko zadnjo skrivnost s seboj v grob...

*

Desetega novembra, ob petnajstem rojstnem dnevu mrtvega voditelja, so vzeli vitezi Srca Jezusovega novega tovariša med se: zarana zjutraj — med svetim obhajilom je prejel Leon Köhler viteški udarec...

Ogenj treh dni Mariji na čast.

»Moja duša povelečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Zveličarju, zakaj velike reči mi je storil On, ki je mogočen in čigar ime je sveto.« Marija je dejala tako in moja duša prepeva to pesem iz jutra v večer, iz noči v dan. Milosti mi je dal Gospod, da sem Ga spoznal, da mu sledim in da sem Njegov. Božji otrok sem! Otrok Boga, vsemogočnega, vladarja, zakonodajaleca in sodnika.

Ničesar dobrega ne morem storiti brez Očeta, brez Boga. Ko se še vedno šopiri po vseučiliščih, po zbljenih modroslovnih sistemih, po bedastih romanih, povestih in dramah humanizem, ter dela, kot da bi človek res mogel storiti sam od sebe kaj dobrega, spoznavam, priznavam in trdim: sam od sebe ne more storiti človek ne veliko ne malo dobrega. Zgolj, človeški je samo greh. Za vsakršno še tako majhno dobro delce pa potrebujemo božje milosti. To je edino možno in edino pravilno stališče katoličana v vseh stvareh, vselej in povsod. In ker je to stališče popolnoma pravilno, je jasno, da ne more storiti nihče toliko in tako dobrega, kot katoličan, ki mu doteka milost kakor v veletokih.

Kako silna je ta milost, ki jo uživamo mi, katoličani! Resnico spoznamo v vsem njenem blesku, vsak dan uživamo pravega Boga, Boga »brez lastnosti dobrega, brez količine velikega, brez potrebe ustvarjajočega, brez mesta vsemu načelujučega, brez obsežnosti vse obsegajočega, brez prostora povsodi navzočega, brez časa večnega...« kakor ga označuje sv. Avguštin. Z milostjo nam je dal Bog sredstvo, silnejše od najstrašnejših strasti in muk. — Bog pa nam je dal milost kot svetopisemski kralj svojim hlapcem talente, da so z njimi kupčevali. Dar je velik, odgovornost velika. —

Težki so boji, a vem, o Gospod, da so sredstva, ki si mi jih dal, močnejša, mnogo močnejša kot moj sovražnik. In zato: čemu bi obupaval, čemu klonil? Saj vem, da mojemu sovražniku na meni marsikaj ni všeč. Ampak nisem nespameten, da bi se menil za to, kar sovražniku ni všeč! Sovražnik mrzi na meni tisto, kar brani, da mu ne podležem. Ti pa, Kristus-Bog, si moj zaveznik, in ne bom padel. In Marija je moja mogočna odvetnica.

Toda nisi prišel samo zame na svet, Gospod. Za vse ljudi si prišel, da bi se zveličali vsi. Miljoni in milijoni pa tonejo v brezverstvu in tavajo izven Cerkve. Milijoni so odpadli. Z njimi živim, moji tovariši so, moji bratje. — Glej, Kristus, Tvoj vojščak sem. Vojščak v odločeni, v boju in v — zmagi. Hočem, da vladaš nad ljudstvi. Božje so Tvoje pravice na prestol vsega stvarstva. Pošlji

me, kamorkoli hočeš, postavi me, kamor Te je volja, stal bom, zakaj Ti si moj Gospod in ni ga nad Teboj. —

Marija, Tvoja modrost leži v preprosti besedi: »Glej, dekla sem Gospodova.« Marija! Ponižnost, vera in pokornost Bogu, Zveličarju, to je Tvoja modrost. In ni je višje življenjske modrosti od Tvoje, Devica najmodrejša, sedež modrosti, pa četudi se razpalijo vse revolucije sveta in če zanikajo vse oblasti zemlje.

Vesel sem, neizmerno sem vesel v svoji veri in volji:

Kristus naj zmaga, Kristus kraljuje, Kristus ukazuje!

Osmošolec.

Akademiki slave Brezmadežno. Praznik Brezmadežne ni šel brez odmeva mimo nas. Nič nismo agitirali, nič ni vedela javnost. Kar sami med seboj smo se zmenili in smo tri večere zaporedoma prihajali k duhovnim konferencam v alojzijeviški kapeli. Na praznik pa smo z ostalo dijaško mladino v stolnici javno izpovedali svojo vero in ljubezen do Brezmadežne. Dokazali smo, da akademska mladina kljub vsem stiskam in razočaranjem ni izgubila idealizma, marveč vidi še vedno v Brezmadežni simbol vsega lepega, čistega in velikega, simbol, ob katerem se dviga, pogloblja in očičuje človekova osebnost. Ni nas bilo malo, ki smo s tem dali poročstvo, da bo tudi naša bodoča laiška inteligenca skozi in skozi katoliška. R.

Brezmadežna, mi gremo za teboj! Ljubljanski kongreganisti vemo, da smo poklicani za stražarje marijanskega ognja. Varovati ga moramo in netiti, da bo sijal shehernemu slovenskemu dijaku. Zato smo z navdušenjem začeli marijanske dneve pred osmim decembrom. Vsak je odkrito pogledal v svojo dušo, vsak je pogledal neustrašeno v svet in je še bolj spoznal: potreben sem, da dvignem marijanski prapor visoko, potreben sem, da stojim v strujenih vrstah marijanske armade, ki bije boj za Kristusa in njegovo kraljestvo.

Mračni so bili večeri pred praznikom: dež, megla, blato po cestah in ulicah. A marijanska mladina ne pozna ovir, če je treba izpričati zvestobo Brezmadežni. Skupina za skupino, drug za drugim smo prihajali v Marijino križansko cerkveno, kjer je bilo vse tako svetlo in prijazno. Pred Marijinim oltarjem smo vse tri dni zajemali bogate misli iz govorov, ki so nam jih podajali naši priljubljeni voditelji: dr. J. Pogačnik, p. M. Vrtovec in g. župnik Finžgar. Ob teh govorih smo spoznali, da so naše dolžnosti velike, naši boji težki, naše poslanstvo važno: skozi svet modernega poganstva moramo hoditi v milosti, čistosti in apostolski gorečnosti. — Glasno in pogumno smo to izpovedali, da je odmevalo od sten. In držali bomo!

Vse svoje sklepe pa smo vtrdili še na praznik v stolnici, ko smo v velikih trumah prihitali od vseh strani k službi božji. Prevzvišeni g. škof dr. Gregorij Rožman nam je v lepem, pristrnem govoru pokazal, da je namen vsega stvarstva služiti Bogu, in da pomeni tudi za človeka beseda služabnik božji največjo odličnost in svobodo. Služiti Bogu se pravi služiti resnici. Edino v tej službi resnice je vir vse sreče in vsega veselja za človeka. Nato smo med sv. mašo prejeli kruh življenja, kruh moči in čutili smo: če je Bog z nami, kdo bo proti nam? Brezmadežna, naš vzor, dokler nas ti vodiš, se ne bojimo za svojo bodočnost. A. J.

Naš praznik. — Sestra! Pol leta je preteklo, kar si nas zapustila. Daleč Te je zanesla pot. Ali se Ti kdaj stoži po beli Ljubljani in po naši kongregaciji?

Prišel je 7. december in s tem zadnji dan naše priprave. Ze popoldne so mogočno zadoneli zvonovi ljubljanskih cerkva, da počaste Brezmadežno. Zvečer pa se je zopet napolnila nunska cerkev in dr. Potočnik nam je lepo predočil Njo, ki je bila obvarovana izvirnega greha. Ko smo se vračale od opravljene pobožnosti, je lahko naletaval sneg, me pa smo želele in prosile: »Duše so pripravljene, ozračje očiščeno vsakega praška, Brezmadežna, pridi!«

Danes zjutraj smo poslušale besede dr. M. Opeke, v duhu smo prosile z njim vred Marijo: »Skozi viharje hrumeče življenja nas pelji k Očetu domov.« Skupno smo se nato znova posvetile svoji Gospe, Zavetnici in Materi in pristopile med sv. mašo k mizi Gospodovi. Kruh močnih nas je potrdil v vseh naših sklepih. Ob 11 dopoldne pa se je

Četa dunajskih kongreganistov na izletu

8. december je danes, naš glavni praznik, sestra! Mir in sreča sta v duši. Mislim na Mater in se spominjam sester, ki jih ni tukaj. — Opisati Ti hočem, kako smo me, ljubljanske dijakinje-kongreganistkinje proslavile Brezmadežno.

Dne 5. decembra ob 6 zvečer je g. stolni vikar Košmerlj v nunski cerkvi začel z lepim govorom slovesno tridnevnic, s katero smo se hotele pripraviti na praznik Brezmadežnega spočetja. V srca smo si zapisale govornikove besede, da se moramo vedno in povsod zavedati, kaj da smo in moramo reči s Klementom Marijo Hofbaurom: »Katoličanke smo, to je naš največji ponos.« Sklenile smo, da bo po govornikovem nasvetu vse naše delo prežeto z aktivizmom, za katerega bomo črpale moč v sv. Evharistiji in ki se bo kazalo predvsem v usmiljeni ljubezni do soljudi: karitas.

Naslednji večer smo se zopet zbrale h govoru g. dr. Pogačnika, ki nam je govoril o Mariji Najčistejši, katero si moramo izbrati za vzornico čistosti in brezgrešnosti. Litanijske pesmi so zaključile drugi dan tridnevnic.

zbrala v veliki unionski dvorani vsa kongregacijska mladina. Z odra se je smehljalo lepo okrašen kip Brezmadežne. Navdušeno je mladina pozdravila prihod Prevzvišenega. — Pozdravne besede je spregovoril naš voditelj g. dr. Tomaž Klinar, dr. Miha Krek je pokazal v pravi luči katolicizem in nas navdušil za katoliški optimizem, nato so zapeli kongregacijski zbori več Marijinih pesmi, gospodični Pirčeva in Meglova pa sta učinkovito in dovršeno zapeli »Oče naš« in »Zdravo Marijo«. Dva fanta ter naša sestra Marija so spregovorili vsak par iskrenih besed v pozdrav Brezmadežni in skupina kongreganistov je prednašala lepo zborni deklamacijo.

Naša proslava Brezmadežne pa s tem še ni bila zaključena. Popoldan ob 2 smo imele v Alojzijevišču slovesni shod, združen s sprejemom. V kongregacijskih prostorih smo priredile nato skromno, a pristrno slovesnost, in ko smo se razhajale z vedrimi in zadovoljnimi obrazi, so poslednji žarki solca, tistega zlatega, tako zaželenega sonca, ožarjali ljubljanski grad.

Sestra, takole smo praznovala praznik Brezmadežnega spočetja. V srcih smo obnovile lučko Marijine ljubezni, svetu pa smo javno pokazale, da smo Marijine, da smo katoliške in da hočemo to tudi ostati.

Kongreganistinja E. Z.

Križanska dijaška kongregacija v Ljubljani. Praznik Brezmadežne, kateri je posvečena naša kongregacija, smo proslavili na primeren način s tem, da smo skupaj z drugimi križanskimi kongregacijami priredili na praznik popoldne akademijo. Sodelovali so člani moške družbe, ki so zapeli nekaj lepih Marijinih pesmi. Naši člani so nastopili z deklamacijami in z misterijem »Vera, upanje, ljubezen«. — Kongreganisti se zelo zanimajo za »Našo zvezdo«, ki ima že 102 naročnika v naši kongregaciji. Pridno zbiramo tudi darove za revne družine, ki jih hočemo za božič obdarovati. S. W., tajnik.

Ptuj. V slovenskih dijaških kongregacijah je bila do nedavna še ena vrzel. Ptujsko dijaštvo še ni bilo organizirano v Marijini kongregaciji. Letos pa smo tudi mi stopili v vaš krog. V mesecu novembru smo s pomočjo svojih gg. voditeljev osnovali dijaško kongregacijo za višješolce, ki šteje že čez 20 zavednih fantov. Mislimo tudi na kongregacijo za nižješolce, katerih se je že precej priglasilo. Vsak teden imamo sestanke, na katerih smo zasnovali že lepe načrte za naše kongregacijsko življenje. Upamo, da bo z Marijino pomočjo tudi pri nas kmalu cve-toče marijansko življenje. S. L.

Kongregacija v zavodu šolskih sester v Mariboru. Vaš poziv: »Kongreganisti vsega sveta združite se!« je vzbudil v nas veliko zanimanje in veselje. Darovale smo sv. obhajila, sv. maše in dobra dela prve tri dni v adventu.

79 nas je — 47 tukaj včlanjenih, iz drugih kongregacij 32. Ko bodo dne 24. t. m. dijaške Marijine kongregacije iz raznih delov sveta pošiljale svoje brzojavke v Vatikan, se bomo v duhu združile z vsem dijaštvom in pohitele v Rim, da se poklonimo sv. Očetu in mu izročimo ta dar, njemu, namestniku Onega, ki nam je vse v vsem, za katerega in v katerem živimo, h kateremu nas vodi naša ljuba Mati — Marija! Prefekta M. R.

Borba za dušo je povest p. E. Drouvena, ki jo je prevedel za naš list g. ravn. Anton Koritnik in jo bomo začeli priobčevati z novim letom 1933. Vsebina je življenje mladega dijaka v borbi za čisto in sveto mladost. Naj jo vsi naši kongreganisti radi prebirajo in opozore nanjo druge dijake, ki niso naročniki »Naše Zvezde«.

Naročniki »Naše Zvezde« v letu 1932./33. Gotovo bo marsikoga zanimalo, kako stoji naš list. Zato prinašamo statistiko naročnikov. Če se vam kje zdi, da je število premajhno, glejte, da bo kmalu večje.

Mesto	Dijaki	Drugi	Skupno
Ljubljana	532	135	667
Maribor	140	24	164
Št. Vid	60	18	78
Celje	61	6	67
Murska Sobota	60	2	62
Kranj	31	5	36
Novo mesto	27	1	28
Kočevje	11	3	14
Ptuj	10	2	12
Razni kraji v Jugoslaviji	77	218	295
Inozemstvo	7	6	13
Skupno	1.016	420	1.436

Število naročnikov stalno napreduje. Kongreganisti, na delo za naš list. Doseči moramo še večji uspeh!

N A P O T I H L J U B E Z N I

Nikdar zastoj. Na pokopališču oskrbuje grobove stara žena. Bogati ji vržejo kak dinar, ubogim uredi vse zastoj. In jo kdo pohvali za njeno ljubezen, pa odvrne: »O, ne, jaz ne delam nikdar zastoj!« (Hotela je reči, da Bog vsako dobro delo vidi in božje nagradi). Spomnil sem se ženice, ki je popravljala grob morilca in jo je nekdo odvrčal, češ, če ne ve, kdo je v njem pokopan, pa je odgovorila: »Saj je tudi on imel mater.« Na vsakem človeku je nekaj dobrega!

Milost. Na praznik Srca Jezusovega 1931 je prejel v Zagrebu sv. krst mladi perzijski učenjak Abdul Hasan Mahaghie. Po večletnem bogoiskateljskem življenju, ki je bilo večno romanje iz kraja v kraj in pa studij mohamedanizma, buddizma, konfucianizma, shintoizma, brahmanizma, judovskega verstva in raznih protestantovskih sekt, je prispel kot promovirani doktor na teheranskem

vseučilišču v bolnišnico usmiljenih sester v Zagreb. Tu se mu je odkril na čudovit način nov pogled v življenje. Njegova uganka je bila ob skrbni in ljubeči negi žrtev polnih duš hipoma rešena. Življenje je našlo svoj resnični zmisel. Sv. vera, ki ustvarja vse to, ga je postavila na višek zemске sreče. V zakramentu prerodenja sproščen upa mladi učenjak v svoji materinščini izdati katoliška dela, kot je doslej napisal že nekaj filozofskih razprav v sencu zmot, tako hoče sedaj v luči Resnice. f.

Zgodba za komodne ljudi. Mlad fant, ki je brez lastne krivde prišel v veliko stisko, je bil ves obupan. Še nikoli ni prosjačil, sedaj mora, da se reši najhujšega. Prepričati se hoče vsaj, ali more računati na človeško dobroto. Dolgo, dolgo se je boril, preden je stopil kot berač na cesto. Pri oglasnem stebru je zagledal dobro oblečenega gospoda. Z vidnim

užitkom je kadil drago cigaro in študiral spored za gledališko predstavo. »Ta ima čas in denar,« si je mislil ubogi fant. Stopil je poln upanja h gospodu in mu vljudno razodel svojo prošnjo. Že so se ozrle oči bogatega gospoda dobrohotno na fanta, že je segel z desnico v žep površnika, a glej, tam ni našel ničesar. Zdaj bi moral odpenjati površnik, poiskati denarnico v notranjem žepu... oh, kako nadležno je to prosjačenje! Nevoljen je obrnil fantu hrbet in odšel zadovoljno puha-

joč dim lepo dišeče cigare. Drugi dan so fanta potegnili mrtvega iz vode...

Prilika o pastirju. Nekaj ovac se je vedno bolj oddaljevalo od črede kljub vsemu pastirjevemu klicanju. Ker pa jih pastir ni hotel izgubiti, je šel za njimi. Bile so mu namreč bolj pri srcu, kakor one, ki so ostale pri čredi, ker so imele več masti. Čim dalje so šle v puščavo, tem dalje je šel pastir za njimi. Sledil jim je z ostalo čredo, dokler vsi skupaj niso poginili v puščavi. V. F. L.

P O V S O D B O G A

Anketa. Uredništvo »Naše Zvezde« razpisuje anketo: Kaj čitam. Zelo važno za versko življenje dijaštva je knjiga, zlasti literarna. V tej anketi naj se oglašajo vsi študentje in akademiki in podajo svoje mnenje o čitivu slov. katoliškega dijaka. Navedejo naj se najbolj čitani romani in povesti in zlasti mišljenje, ki izvira in spremlja danes umetniška stremjenja vseh vrst. Nam mora biti vsem pri srcu, da bo slovenska umetnost v skladu s katoliškimi načeli, ako hočemo resnično lepoto in ne samo laži-umetnost. Dijaki in dijakinje, izrazite svoje misli in pišite o tem uredništvu.

Božji borci. Lev Tolstoj je rekel nekoč mlademu človeku: »Ako ti stiska misel, da je vse, kar si kdaj razmišljal o Bogu, pogrešeno in da ni Boga, ne bodi zavoljo tega iz sebe. Tako se godi vsem. Nikakor pa ne misli, da izvira tvoja nevera odtod, da res ni Boga. — Ako ne verješ več v istega Boga, v katerega si veroval doslej, je vzrok ta, ker je v tvojem verovanju bilo doslej nekaj sprevrženega, in ti se moraš pač potruditi, da boš bolje pojmoval to, kar imenuješ: BOG. — Ako malikovalec preneha verovati v svojega lesenega boga, ne pomeni to, da ni v resnici Boga, ampak samo, da Bog ni iz lesa.«

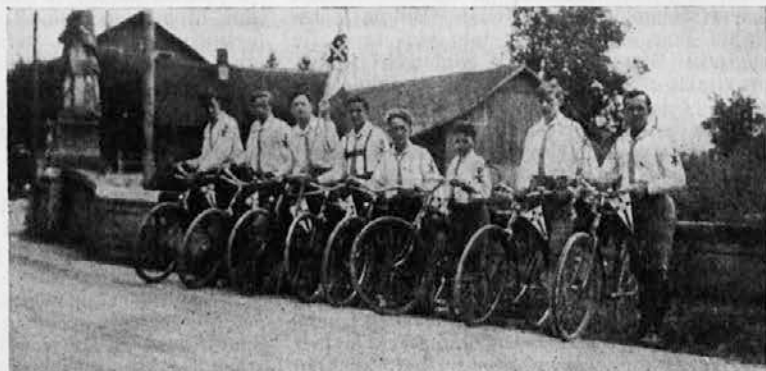
Religiozna in asketična zbirka v slovenskem jeziku bi bila danes za našo inteligenco in dijaštvo najnujnejša potreba. Vodstvo DMK je naslovalo na načelstvo KTD v Ljubljani in

naslavlja enako na Cirilovo tiskarno v Mariboru, naj se v vrsti raznih literarnih, ljudskih, zabavnih in gospodarskih zbirk ustanovi čisto religiozno-asketična zbirka, ki jo bo sredi verskih in moralnih dvomov in bojev čital inteligent. Hrvatje prevajajo mladinske verske knjige vseuč. prof. T. Tótha; dobro bi bilo enake Angleža Martindala, Francoza Charlesa, Nemca Schilgena; prav bi bilo, da sami ustvarimo svoje verske knjige, ki jih je naša mladina tako zelo potrebna. (Zelo na mestu bi bila izdaja katoliške dogmatike, ki bi jo mogli dati v roke lajiku, ko je toliko nevednosti o verskih resnicah, katoliške morale, ko se teptajo osnovne zahteve človeškega dostojanstva; tudi priložna izdaja Svetega pisma bi zelo prav prišla.) K.

200 afriških zamorcev je absolviralo prvi tečaj na brezbožni univerzi v Moskvi. Ti zamorci se bodo sedaj vrnili v svojo domovino, da propagirajo brezboštvo in boljše življenje. Delo katoliških misijonarjev bo toliko težje.

En sam slovenski misijonar pa je odpoštoval decembra 1932 v indijske misijone: Viktor Sedej S. J. — Kdo pojde za njim in — za Kristusom? Bo Kristus imel manj apostolov kakor pa satan? Vrt—

S kongregacijskim znakom k promociji je šel sedanji krški škof dr. Jos. Srebrnič, ko je pred vstopom v semenišče napravil doktorat iz filozofije (zgodovine in zemljepisja) na dunajskem vseučilišču.

DMK Salzburg:
Kolesarski oddelek

Kristusov mladec. Življenje Piera Giorgia Frassatija. Napisal don A. Cozzari. Prevedel Janez Logar. Izdala akademiki kongreganisti. Ljubljana 1932. Strani 230 in 15 slik v bakrotisku na umetniškem papirju. Vezana 30 Din, broširana 25 Din, poštnina posebej.

Ze zdavnaj napovedana in gorko zaželena knjiga je postala last naše mladine! Pier Giorgio Frassati ni ponos in evet samo enega naroda in svoje ožje domovine, temveč »luč, ki sveti na gori, sveti vsak dan svetleje in njeni svetli krogi zajemajo vsak dan večje daljave«. Kako Pier Giorgio osvaja vesoljno katoliško mladino, dokazujejo najbolj mnoge do sedaj izdane izdaje v najrazličnejših jezikih. Italijanska knjiga je tekoma štirih let doživela 7 izdaj v 60.000 izvodih. Nemška 2 izdaji. — Previde imajo Francozi, Angleži, Spanci, drugi jih pripravljajo.

Kaj je tisto, kar je 24 letnega mladeniča takoj po smrti povzdignilo za živi prapor krščanske mladine? Ali je to bila mar njegova marljivost? njegov aristokratski rod? njegova lepota, moč? Pier Giorgio je velik in ljubljen zato, ker je znal biti otrok božji in vesel fant obenem. Vedel je za Boga in ga na vso moč ljubil. Toda zato se ni zaprl vase, v samostansko celico, ni zatisnil oči in zatajil svojega srea, ampak je Boga in svojo ljubezen do Boga nesel ven v življenje, med delavce in uboge, med študente, na gore. Pier Giorgio se ni umaknil boju, udarcem, temveč se je goreč za svežo stvar in z mladostno trmoglavostjo boril za pravice in svobodo katoličanov, zoper fašistično nasilje, četudi je bil zato parkrat aretiran in tepen. Mislil in živel in delal je čisto tako, kot je Jezus učil in zgled dajal.

Pier Giorgio je človek iz naših dni in iz naših stisk. Toda on ni klonil duhu časa, am-

pak je gledal in kazal v novo bodočnost, ki pomeni izhod iz sedanje brezdušnosti. Bil je prerok in znanilec časov, ki vanje raste vsa naša dobra in plemenita katoliška mladina. Z deli ljubezni in z izbero poklica je določno začrtal »bratom in sestram po veri«, kako naj pomagajo oblikovati krščansko lice človeške družbe.

Z nami, z našo slovensko mladino, Piera Giorgio veže polno vezi. Najprej smo si z njim bratje in sestre po skupni materi sveti katoliški Cerkvi in Kristusovi milosti. Potem je on bil zaveden in delaven član »Pax Romanae«, ki družni katoliške študente celega sveta v močno in važno mednarodno organizacijo. Dalje je živel v podobnih razmerah, kakršne so naše, in hodi pred nami kot živ zgled neizprososti in vztrajnosti v borbi za katoliške ideale in človečanske pravice.

Knjigo »Kristusov mladec« mora prečitati vsak višješolce in vsaka višješolka, čim prej, tem bolje. Bere se ne kot dolgočasni in suhi življenjepisi, ampak kot drama mladega življenja. Dobi se pri založniku »Glasniku Srea Jezusovega« v Ljubljani (Zrinjskega 9) in pri upravi »Naše Zvezdec, Napoleonov trg 1, Križanke, Ljubljana.

— R.

Weiser-Jagodic: Luč z gora. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena broširanemu izvodu 14 Din, v platno vezanemu 20 Din. — Sočna in zanimiva povest iz dijaškega življenja bo vsakemu dijaku, posebno pa kongreganistu odprla čudoviti svet mladostnega idealizma. Prevod je dober, jezik domač, da skoraj ne čutiš, da je zgodba zrastle na tujih tleh. Tudi oprema knjige je prav lična in ni dvoma, da bo knjiga zaradi krasne vsebine in tako nizke cene dosegla med dijaštvom velik uspeh. Naj ne bo nobenega kongreganista, ki ne bi prečital te knjige. A.

Mohorjeva tiskarna v Celju

r. z. z o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, državne in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščini nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, lepостovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarjevih
zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE

REG. Z. Z. O. Z.

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
FIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklamne namene, prav tako tudi
KLISICE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, materialni brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcijo in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kategorij, sukna in hlačevine iz priznanih
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Velika zaloga moških in deških oblačil ter v u-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Trgl v.
Obleke in perila se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporočam vse vrste šolskih zvezkov
lastne izdelave, kakor tudi vse druge
šolske in knjigoveške potrebščine.

A. JANEŽIČ
LJUBLJANA, Florjanska ulica 14

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

